

In de twee Vlaamse seminaries bereiden zich dit jaar 20 jonge mannen voor op het priesterschap

De kerk, die staat er nog

De meeste parochianen van Doel wonen niet meer onder hun kerktoren. Sommigen zetten zich echter nog steeds in voor gebouw en gemeenschap

- Zolang het havendorp Doel niet officieel verdwijnt, blijft ook de Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaartparochie bestaan
- Vieringen bij hoogdagen bieden ex-Doelenaars de kans om elkaar nog eens te ontmoeten
- Koster en kerkfabriek behoeden de kerk voor verval

Jozefien VAN HUFFEL

Verdwenen voordeuren, gevels vol graffiti, gebroken ramen. Bijna vijftien jaar na de beslissing van de Vlaamse Regering dat Doel als woongebied van de gewestplannen moest verdwijnen, ligt het havendorp er troosteloos bij. Een gebouw ziet er echter bijna ongeschonden uit: de parochiekerk. Meestal is ze dicht, maar er hangen data van vieringen uit en de coördinaten van de kosteres.

„Ik denk niet dat ik nog zal meemaken dat Doel echt verdwijnt”, zegt priester Daniël Van De Velde, sinds 2007 administrator van de parochie Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart. „Pas als Brussel zegt dat Doel niet meer bestaat, zal het bisdom de parochie opheffen. Tot zolang zijn er op hoogdagen dan ook vieringen in Doel en sporadisch heeft er een doopviering, huwelijk of begrafenis plaats.”

Georges Van De Vyver zetelt al sinds 1982 in de kerkfabriek van Doel. Toen lagen er grootse restauratieplannen op tafel. „Doel verrees op moerasgrond, gewonnen op de Schelde. De palen waarop de kerk rust, bleken niet diep genoeg te reiken en de kerktoren scheurde af”, legt hij uit. „Op dat moment waren er redenen om in de toekomst te geloven en goed voor de kerk te zorgen. De gewestplannen van 1978 zetten Doel immers opnieuw op de kaart.”

De restauratie liep vertraging op, maar ging in 1996 toch van

De Scheldewijding lokt nog elk jaar flink wat volk naar Doel, toeristen en gewezen inwoners. © Gerke van de Heide/Flickr

start. In januari 1998 kregen de Doelenaars te horen dat ze vóór 2003 moesten vertrekken. Zes maanden later heropende de parochie haar vernieuwde kerk.

„Onze inzet is misschien een vorm van stervensbegeleiding. Maar net dat moet je met liefde doen”

Net als Van De Vyver woont kosteres Cécile Dewael nu in Beveren. „Maar het kwam nooit in me op om de kerk in de steek te laten. Het zou me hartzeer doen”, zegt ze. „De Kerk moet er zijn voor mensen die er nog wonen.”

Dewael opent de kerk als er groepen op bezoek willen komen

en ook tijdens de jaarlijkse Scheldewijding aan het einde van de zomer. „Toeristen verwachten in Doel een vuile, vervallen kerk. Ze zijn verbaasd dat ze binnen alles netjes aantreffen. Dat is mijn grootste voldoening”, zegt ze. „Ik poets en plaats de stoelen op perfecte rijen. En elk jaar halen we de kerststal uit. Dat is veel moeite voor de twee vieringen in die periode, maar we geven niet op.”

De inspanningen van koster en kerkfabriek maken dat de kerk een plek blijft waar gewezen Doelenaars kunnen thuiskomen. „Ik ben ook pastoor in Kallo, Verrebroek, Kieldrecht en Melsele. In de vieringen in Doel herken ik mensen uit al mijn parochies”, zegt Daniël Van de Velde.

Sommigen vragen om de kerk te openen wanneer ze een fami-

liefeest hebben, zodat ze samen nog eens kunnen gaan kijken. Dewael: „En met Doelse kermis herdenken we de overledenen. Dit jaar vroegen 21 families misintenties aan. Als ik merk dat er iemand ontbreekt, neem ik contact op. ‘Een geluk dat je belt’, klinkt het dan. Na de viering volgt een babbel. Net daarom zet ik me in, opdat de mensen nog eens samen kunnen komen.”

„We zijn ons dorp kwijt, maar de kerk is er nog en dus kunnen we nog terugkomen”, vat Van De Vyver samen. „Op het kerkhof liggen trouwens nog veel familieleden van Doelenaars begraven. We mogen graven laten overbrengen naar een ander kerkhof, maar slechts enkelen deden dat al.”

De inzet van vrijwilligers kan niet voorkomen dat de kerk af en

toe te kampen heeft met vandalisme. „Ik kan er helaas mijn bed niet naast zetten”, zegt Cécile Dewael. „Elke keer als ik er naartoe rij, hou ik mijn hart vast. Toch al een keer of vijf bleek dat terecht. Dan waren er koperen buizen gestolen of stenen door de glasramen gegooid.”

„Soms lachen mensen dat het toch niet meer veel werk kan zijn, de kerkfabriek van Doel voorzitten”, zegt Georges Van De Vyver. „Maar als het dekenaat of het bisdom een vergadering belegt, moeten wij er net zo goed zijn.” Ook met het beheer van het patrimonium en van het archief hebben de vrijwilligers de handen vol. „Misschien is onze inzet een vorm van stervensbegeleiding”, besluit Van De Vyver. „Maar net dat moet je met liefde doen.”